

***Szerencsés Zsolt helyettes perjel (OESSH) 2009. február 8-án a Budapest-
zuglói Hermina-kápolnában tartott imanapon elhangzott homíliájának
szerkesztett változata***

A Szentírásból, három nézetet szeretnék magunk elé állítani arról a földről, melyet az Ígélet földjének, Izraelnek, Palesztinának, Szentföldnek, Jeruzsálemnek, a Szent Városnak nevezünk, de nekünk többet jelent ez a kifejezés, mint csupán egy földrajzi hely.

Az első, Bileám vagy népesen Bálám, akit azzal bízták meg, hogy mondjon átkot a választott népre. De amikor meglátta a táborozó Izraelt, így áldotta meg: „Mily szépek, Jákob, a sátraid és a hajlékaid Izrael.”

Majd a másik ószövetségi személy Mózes, aki nem léphetett az Ígélet Földjére, - de milyen szerető és irgalmas az Isten vele, - mert Nébó hegyéről megmutatja neki a leendő hazát, a Szentföldet.

És a harmadik, maga az Üdvözítő, amikor a virágvasárnapi bevonulás után, az Olajfák hegyéről, talán a mai „Sanctuarium Dominus Flevit” (ahol az Úr sírt szentély) területéről nézte a szent várost, szemben a Templommal, könnyezett. „Bárcsak te is fölismernéd, legalább ezen a napon, ami békességre volna” - idézi szavait a Lukács evangélium (Lk 19, 41). Azt a szentélyt, amely ma azon a helyen áll a Jeruzsálemi Szent Sír Lovagrend tagjai emelték.

Jézus sír. Megdöbbenőbb, mint a város egész múltja. Mert Jézus könnyei a jövő könnyei, szinte lepereg előtte a végzetes „film” Titusz pusztító hadjárata, és az a sok harc és szenvedés, ami egészen napjainkig tart és a jövőben is ott lesz.

A múlt könnyei, ha a bánat könnyei értékesek. De Jézus könnyei a jövő könnyei, amikor mi rontjuk el a jövőt, mulasztásainkkal, mert „nem ismerjük fel a kegyelem látogatásának idejét”. Lehetőségek, amelyeket elmulasztunk és Isten nézi ezt, de szenved a lelkek pusztulását.

Vajon, hányszor hangozhattak el a 2000 éves Egyház története folyamán, ott ahol tisztelik a Bibliát, olvassák az Újszövetséget, az evangéliumnak ezek a szavai? Nem csak ott Jeruzsálemben, hanem szerte a világon. És az emberiség nem akarja érteni.

Figyeltük a híreket, néztük a tudósítások megrázó képeit, aztán megérlelődött, néhány nappal ezelőtt a világ több pontján egy szándék, nálunk ez a mai

engesztelő imanap. Hányan és hányféle módon fogalmazhatták meg ma az imádságukban a béke óhaját?

Amikor októberben ott lehettem néhány magyar zarándokkal együtt a jeruzsálemi Pátriárkánál, olyan megdöbbentő volt hallani szavait: A béke kilátástalan. Emberileg! És ott a trónteremben azt kérte tőlünk, hogy a mi nyelvünkön, magyarul imádkozzuk el a Miatyánkot a Szentföld békéjéért. Megdöbbentő volt.

Nem ismerjük fel, ami békességünkre szolgál. Segítünk Jézusnak? Könyörgünk, hogy felismerje mindenki? Az isteni Mester ma is ott áll, könnyes szemmel és nem a városokat siratja, hanem az emberi lelkeket. Erre gondoljuk ma!

Megkérdéznénk magunktól, végig futtatva a gondolatot, ki szeret jobban, ki áldoz többet értünk? A barátunk, aki gondol ránk, segít nekünk? A szüleink, akik nem csak vállalták az életünk, hanem felneveltek és míg élnek, értünk élnek? Olyanok, mint az őszi megszedett gyümölcsfák, akik odaadtak mindent és mi sokszor elfeledjük megköszönni. Vagy a házastársunk szeret jobban? Aki akkor is ott van, amikor a betegség mellett kell állni? És a gyóntatószékek vallják, hogy vádolják magukat: türelmetlen voltam!

A János evangélium értékes mondata, ha csak ennyi maradt volna is elég: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte.” Jézus mindent megosztott velünk. Ne kelljen sírnia felettünk! Ő tovább él, semmi sem múlt el az ő földi életéből, se a születése, se a nyilvános működés éve, se a szenvedése, kereszthalála, se a feltámadása. Ezt ünnepelem a szentmisében.

Az ő könnyei élő könnyek, Isten irgalmának, a megváltásnak hulló könnyei. Szeressük a Jeruzsálemben kihullott Isten-könnyeket, mert végtelen szeretet tanúi és ez a mi bizalmunk, hogy megtermik a pusztulás után az új életet, az emberi boldogság perceit és az örökkévalóság véget nem érő csodáját.

Ilyen csoda ez a mai nap is, amikor összejöttünk, hogy a békéért imádkozzunk és talán ha ilyen kis, maroknyi csapatként is, de lehetünk egy mécses láng a sötétben. A békének viszont először a mi szívünkben kell megszületnie. Mert a békességszerzők boldogok!